

РЕШЕНИЕ

№ 8629

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **449** по описа за **2026** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Д. Ж. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ж. Ж., срещу Решение № 4241 от 25.11.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 9724/2025 г. на Софийски районен съд (СРС), с което е изменен електронен фиш (ЕФ) серия К № 10434714, издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП, на касатора е наложена "глоба" в размер на 800 лева, като е преквалифицирано нарушението и е намалена определената санкция на 400 лева. В касационната жалба се твърди неправилност на съдебното решение поради нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Сочи се, че е нарушена разпоредбата на чл. 16, ал. 5 от Наредба № 81213-532/12.05.2015 г., тъй като в издадения ЕФ не става ясно дали е приспаднал толеранс в размер на 3 км/ч или на 3 % от установената скорост на движение с техническо средство за контрол. По този начин било нарушено правото на защита на санкционираното лице. На следващо място, се твърди, че е нарушен чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213/532/12.05.2015 г., с която е въведено задължение при работа с временно разположено на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта протоколът да се съпровожда със снимка на разположението на уреда, каквато в случая не е приложена, което също представлявало съществено процесуално нарушение при контрола и измерването на скоростта на движение на МПС. Иска се отмяната на атакуваното съдебно решение и потвърдения с него ЕФ. Претендира

разноски за адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

В открити съдебни заседания по делото касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща представител в съдебно заседание. Оспорва касационната жалба чрез писмено становище от 06.02.2026 г. от процесуален представител, с което излага аргументи, че същата е неоснователна, а атакуваното съдебно решение - правилно. Моли за оставяне в сила на последното. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заявените от жалбоподателя разноски за адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., която счита, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу оспорения санкционен акт – електронен фиш, който подлежи на обжалване.

Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства районният съд е приел за безспорно установено следното:

На 19.02.2025 г. в 00.34 ч. в [населено място], по [улица]до № 127 – 129, с посока на движение от [улица]към [улица]била засечена скорост на движение от 88 км/ч за населено място /след отчитане на допустима грешка в полеви условия от 3 км/ч при скорост до 100 км/ч/ на лек автомобил "М. Ц 220 Д" с рег. [рег.номер на МПС] . Лекият автомобил бил собственост на Д. Ж. К.. Скоростта на движение била засечена със стационарно техническо средство SITRAFFIC ERS 400 с идентификационен номер 10BA1B9A01080018. Стационарно техническо средство SITRAFFIC ERS 400 с идентификационен номер 10BA1B9A01080018 било преминало последваща проверка за техническа годност на 06.02.2025 г. със срок на валидност една година. Ограничението на скоростта в района било 50 км/ч. за населено място, съответно превишението на максимално допустимата скорост на движение било 38 км/ч.

Въз основа на тези данни от СДВР бил издаден електронен фиш за налагане на глоба в размер на 800 лева на жалбоподателя като собственик на автомобила за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, извършено в условията на повторност.

При установяване на фактите по делото СРС не е допуснал съдопроизводствени нарушения и е събрал допустимите и необходими доказателства за установяване на обективната истина, като не е ограничил правата на страните по делото.

От правна страна съдът е приел, че електронният фиш е издаден от компетентната териториална структура на МВР. При издаване на електронния фиш не са допуснати процесуални нарушения, доколкото същият съдържа дата, време, място на извършване на нарушение и всички

обстоятелства относено самото нарушение, нарушителя, нарушената норма и санкционната такава, както и наложената глоба. Прието е, че скоростта на МПС, посочена в ел. фиш, е след приспадане на 3 км/ч толеранс, като е доказано авторството на деянието, тъй като автомобилът е заснет със стационарно автоматизирано техническо средство, в което са посочени координатите, определящи и мястото на нарушението. Собственик на процесното МПС е санкционираното лице. В случай че не собственикът е управлявал автомобила, а друго лице, съгласно разпоредбата на 189, ал. 5 от ЗДвП, след получаване на електронния фиш жалбоподателят е следвало в 14-дневен срок да подаде писмена декларация до териториалната структура на МВР с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, което в случая не е сторено от Д. К.. Посочено е, че по делото се съдържа цялата преписка с информация за участъка от пътя, на който се извършва контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, ал. 1 – 50 км/ч за населено място, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка. Съдът е установил, че АТСС е надлежно калибровано и преминало изпитания за техническа годност, при което не е налице човешка намеса, а нарушението е безспорно установено, доколкото при разрешена скорост на движение от 50 км/ч за населено място, съгласно нормата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, водачът се е движел със 88 км/ч, превишавайки допустимата скорост с 38 км/ч. Нарушението е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл, доколкото водачът е съзнавал ограничението на скоростта за населено място – 50 км/ч, знаел е, че е длъжен да спазва това ограничение, но въпреки това е нарушил закона, превишавайки разрешената скорост.

С оглед на гореизложеното въззивният съд е стигнал до извод, че с деянието си К. е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, но нарушението неправилно е квалифицирано като извършено в условията на повторност по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, тъй като по делото не са представени, макар да са изрично изисквани от съдебния състав, доказателства за надлежно връчване на ЕФ серия К № 7156077, с който за същото нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗДвП на Д. К. е наложено наказание глоба в размер на 50 лв.

Така постановеното решение е правилно и не страда от пороци, които представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК.

В разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изр. 1 ЗДвП са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител, а именно нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, както и за него да не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки. По делото е установено по безспорен и несъмнен начин, че процесното нарушение е констатирано с АТСС, както и че същото е наказуемо единствено с „глоба“ съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4, вр. ал. 4 (ред. ДВ, бр. 10 от 2011 г.) от ЗДвП.

Съгласно пар. 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, „автоматизирани технически средства и системи“ са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган.

Съгласно чл. 165, ал. 3 от ЗДвП, условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В изпълнение на предоставената му пряка законова делегация министърът на

вътрешните работи е приел Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /обн. в ДВ бр. 36 от 19.05.2015 г./, в която детайлно са уредени условията и редът за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на правилата за движение по пътищата.

Видно от представената по делото административнонаказателна преписка, скоростта на движение на процесния автомобил на посочената в ЕФ дата и час е 91 км/ч, което е отразено в извадка от записаните данни на АТСС за контрол. В ЕФ е посочено, че е приспаднал толеранс от 3 %, което в случая е 2,73 км/ч. В ЕФ е отразено също така, че установената скорост след приспадане на посочения толеранс е 88 км/ч. Следователно неоснователни са възраженията на касатора, че не ставало ясно дали приспадният толеранс е в размер на 3 км/ч или на 3 % от установената скорост. В случая приспадната скорост от 3 % е закръглена на 3 км/ч в полза на нарушителя. По делото са представени доказателства за техническа изправност на АТСС, което е от одобрен тип съгласно удостоверение № 09.10.4823, а именно – протокол за проверка № 010-СГ-ИСИС/06.02.2025 г., в който е посочено, че при реални условия на измерване на скорост техническите характеристики на устройството позволяват максимално допустима грешка в размер на 3 км/ч до 100 км/ч или до 3% над 100 км/ч. Съгласно същите представени доказателства се установява, че в случая скоростта на движение на автомобила е установена чрез стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистриране на пътни нарушения. Съгласно разпоредбите на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и по-конкретно на ал. 3 от същата, на която се позовава касаторът, те се отнасят до мобилни системи за контрол, какъвто не е настоящият случай, поради което и са неотносими към него. За стационарните системи в чл. 12 е предвидено, че стационарните автоматизирани технически средства или системи, прикрепени към земята, се обслужват периодично от служител за: 1. сваляне на заснетите изображения с данни за установените нарушения на правилата за движение в случаите, когато няма изградена преносна среда между АТСС и съответната структура на МВР; 2. осигуряване на условия за непрекъсната работа на АТСС. Мястото на позициониране на устройството, съответно на извършване на нарушението, е посочено в снимковия материал, извлечен от базата данни на същото. Следователно в случая не е приложимо представянето на снимков материал за доказване на мястото на позициониране на АТСС.

Споделят се доводите на съда относно формата и съдържанието на ЕФ. При издаването му е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити, които не се припокриват с изискванията спрямо АУАН и НП, а същият следва да отговаря на утвърден от министъра на вътрешните работи образец.

Безспорно е, че автомобилът е засечен от стационарна система за контрол в населено място, след табелата указваща начало на населеното място, като, видно от представената пред въззивния съд схема на движение и на пътните знаци, в участъка не се установява поставен знак Б26, който въвежда ограничение на скоростта, различно от общото за населено място в размер на 50 км/ч съгласно 21, ал. 1 от ЗДвП. Предвид установяването на последното задължение с правна норма, то не следва да се сигнализира изрично с пътен знак.

Установената скорост на движение на процесния автомобил, управляван от Д. К., от 88 км/ч след приспадане на толеранс от 3 % е с 38 км/ч над ограничението от 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

На основание чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът на пътното превозно средство, а когато в

свидетелството му за регистрация е вписан ползвател - ползвателят, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът, съответно ползвателят, се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не декларира на кого е предоставил превозното средство. В случая от представените по делото доказателства – свидетелство за регистрация на МПС, се установява, че собственик на автомобила е Д. К.. Не са представени доказателства, че автомобилът е бил управляван от ползвател, поради което правилно е определен субектът на отговорността.

Относно квалифициращият белег на нарушението настоящата инстанция споделя доводите на районния съд, че не са представени надлежни доказателства за факта и датата на влизане в сила на предходния издаден ЕФ за извършено нарушение със същата правна квалификация. Представено е извлечение от системата АИС АНД на ОДМВР – С., което не е подкрепено с документ, удостоверяващ по първичен начин, че ЕФ е връчен на санкционираното лице (обратна разписка), което се потвърждава в писмо от зам.-директор на ОДМВР – С. до СРС. Поради това е останал недоказан по делото фактът на влизане в сила на ЕФ, а съгласно пар. 6, т. 33 от ДР на ЗДвП "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач.

Предвид всичко гореизложено и с оглед безспорното установяване на нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, както и на извършителя му, което е наказуемо по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, но при недоказаност на извършването му при условията на повторност, правилно въззивният съд е преквалифицирал нарушението, като е наложил съответната му санкция – глоба в размер на 400 лева, и е изменил ЕФ.

В заключение съдът намира касационната жалба за неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение, а оспорваното решение на СРС – да бъде оставено в сила.

По разноските в производството:

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66.50 евро или 130 лв. съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ (ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.).

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4241 от 25.11.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 9724/2025 г. на Софийски районен съд, с което е изменен електронен фиш серия К № 10434714, издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. 1, т. 4 ЗДвП, на Д. К. е наложена "глоба" в размер на 800 лева, като е преквалифицирано нарушението и е намалена определената санкция на 400 лева.

ОСЪЖДА Д. Ж. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 66,50 (шестдесет и шест евро и 50 цента) или 130,00 (сто и тридесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

